

мотиката и го убилъ. А слѣдъ това отишълъ при съсѣда си и му говори:

— Кучето ви, което азъ напразно хранихъ, умрѣ и никой не знае отъ що стана това съ него:

Натжженъ взелъ японецътъ кученцето си, па го заровилъ на това мѣсто, дѣто намѣрилъ имането и постоянно го оплаквалъ денемъ и нощемъ.

Една нощъ, явило му се на сънъ вѣрното куче и му казало да отсѣче дървото, подъ което то е заровено, и да си направи отъ него бухалка*) за ориза, тя ще го утѣшава.

Мжчно било на японеца да отсѣче хубавото дърво, но, по съвѣта на жена си, той склонилъ да стори това и направилъ отъ отсѣченото дърво бухалка за ориза.

Дошло врѣме да се жъне ориза и трѣбало да се употреби новата бухалка. Когато японецътъ насипалъ оризовитѣ класове и почналъ да ги очуква съ бухалката, — о, чудо! — вмѣсто бѣли оризени зърна, почнали да отскачатъ жълтици. . . .

Това твърдѣ много зарадвало дѣдото и бабата, които били очудени отъ привързаността и прѣданността на кучето.

Отново чулъ завистливиятъ съсѣдъ за тая случка, отишълъ при богатитѣ японци и почналъ умилно да ги моли да му дадатъ за извѣстно врѣме чудотворната бухалка. Не му се щѣло, но сѣ-таки, далъ старецътъ-японецъ бухалката на съсѣда си, — нѣмало що да прави. Занесълъ съсѣда бухалката въ кѣщи и веднага поискалъ да я опита. Двамата съ жена си домъкнали нѣколко снопи оризъ, мислѣйки да обърнатъ всичката си жетва на злато.

Ала отново тѣхната лакомия била наказана: изъ оризовитѣ класове искачало не злато, не оризъ, даже, а кжсчета смѣтъ—и само това!

Разсърди ли се тия зли хора на съсѣдитѣ си, че били щастливи, и въ ядътъ си начупили чудотворната бухалка на малки парчета и я изгорили. . .

Научили се за това добритѣ наши старци и тѣга легнала на сърдцето имъ. Съ плачъ си легнали тѣ да спатъ. И отнозо видѣлъ на сънъ старецътъ-японецъ своето кученце, което поч-

нало да го утѣшава; то му казало да отиде у съсѣда си и да вземе отъ пепельта, която отстанала отъ изгорѣлата махалка. Съ тази пепель трѣбвало старецътъ-японецъ да отиде на улицата и да чака, докато мине царския намѣстникъ Даимило. Щомъ го види, трѣбвало да се качи на нѣкои вишневи дървета и да ги посипе съ тая пепель. Вишнитѣ тогачъ ще се разцвѣтятъ всички до една.

Почудилъ се японецътъ на тоя сънъ. Рано на другия день, напълнилъ една торба съ пепель и тръгналъ за главната улица. Вишневитѣ дървета били оголени, нѣмало нито идинъ листъ, тѣй като било още зима. Най-малко слѣдъ единъ мѣсець могло да има цвѣтъ по вишнитѣ.

Току-що излѣзалъ японецътъ на улицата, и гледа насрѣща му иде царскиятъ намѣстникъ Даимио заедно съ свитата си. Всички, които го срѣщали, му се покланяли до земята, за да покажатъ своята пълна прѣданность къмъ него. Старецътъ-японецъ не се поклонилъ, а се покачилъ на една вишна. Даимио се страшно разгнѣвилъ и заповѣдалъ да хванатъ непокорния старецъ. Но той въ това врѣме сполучилъ да вземе изъ торбата шѣпа пепель и посипалъ съ нея голитѣ клоне на дърветата.

Веднага всичкитѣ вишни потънали въ нѣжни бѣли цвѣтове. Даимио така се засмялъ и

*) дърво съ което оронватъ оризовитѣ зърна (както у насъ — ржжѣа). — Прѣв.